

РЕШЕНИЕ

№ 23575

гр. София, 09.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **6534** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК, вр. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на А. И. З., [ЕГН], от [населено място], чрез адв.К. Ч., съдебен адрес в [населено място], [улица], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) №61/22.06.2024 г. по чл.171, т.1, б.“1“ от ЗДвП, издадена от мл.автоконтрольор в група „ООР“, сектор „ОП“ в 06 РУ СДВР, с което на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят счита, че ЗПАМ е издадена при неясни фактически констатации и при липса на фактически основания за издаването ѝ, както и при липса на мотиви. Релевира доводи за нарушено право на защита. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка. Претендира разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. Ч., която поддържа жалбата на посочените в нея основания. Претендира сторените по делото разноси.

Ответникът - мл. автоконтрольор при ОПП-06 РУ при СДВР Г. С. Ц. /предходно конституиран като Щ./, редовно уведомен, не се явява, представлява се от юрк. В..

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от

фактическа страна:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – ЗППАМ №61/22.06.2024 г., издадена от мл. автоконтрольор при ОПП-06 РУ при СДВР, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца на А. И. З.. Било отнето СУМПС №[ЕИК].

От данните по делото се установява, че на А. И. З. е съставен АУАН сер. GA № 882069/22.06.2024 г. за това, че на същата дата в 00:43 ч., в [населено място] по ул. П., с посока на движение от бул. България към бул. Б. управлява МПС марка Д. компас с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Д. Т. З.. При извършената проверка на ул. П. водачът бил пробван с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 – ARPM-0404, като бил отчетен резултат 2,27 промила алкохол в издишания въздух. Издаден му е и талон за медицинско изследване № 264293 за УМБАЛ Света Анна в [населено място], връчен му в 02.00 часа на 22.06.2024г., с който до 40 минути от връчването на талона да се яви за даване на кръвна проба в УМБАЛ Света Анна. Водачът З. е подписал талона за изследване, но не се явил в здравното заведение.

Към преписката е приложен цитираният АУАН, който е подписан от жалбоподателя без възражения и е получил препис от него. В оспорената заповед е изложена същата фактическа обстановка.

Видно от заповед №513з-6400/07.07.2023 г. директорът на СДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е утежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед № 513з-6400/07.07.2023 на директора на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават от служители на отдел „ПП“при СДВР. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с

необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за неоснователни. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ.

За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на МПС Д. компас с рег. [рег.номер на МПС] , А. И. З., е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, (изм. - ДВ, бр. 51 от 2007 г., бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения спрямо водач, за който се установи, че управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката, не е установена по надлежен ред, а именно - управлението на МПС изобщо, като съдът намира установената концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство, за ирелевантна в настоящия случай, доколкото изобщо не е доказано лицето да е управлявало автомобил.

От съставения АУАН се установява, че водачът е бил поканен да бъде изпробван за употреба на алкохол и уредът е отчетел положителен резултат 2,27 промила алкохол в издишания от водача въздух. На нарушителя бил и издаден талон за медицинско изследване до УМБАЛ „Св. Анна“, като липсват данни да се е явил за изследването, липсва и Протокол за химическо изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. По делото не са ангажирани доказателства, оборващи отразените в АУАН факти, поради което съдът счита, че е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. б от ЗДвП. АНО няма право на самостоятелна преценка относно налагането на предвидената ПАМ, а е длъжен да я наложи, тъй като действа в условията на обвързана компетентност.

Констатациите на административния орган, обаче са оборени по надлежния ред от страна на жалбоподателя, в чиято тежест е да докаже твърдяната от него липса на материалноправните предпоставки за издаване на оспорения акт. Предвид фактите, които се установяват от приобщените по делото доказателства, сред които разпит на свидетел и изслушания в съдебно заседание аудиозапис на постъпило обаждане към телефон за спешни повиквания 112, съдът приема, че неправилно спрямо З. е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП.

Описаната в АУАН фактическа обстановка не се потвърждава от приобщените по делото доказателства. С оглед твърденията в жалбата за неправилна преценка от страна на контролните органи на действителната фактическа обстановка, съдът счита, че от събраните по делото

доказателства се опровергават описаните факти и обстоятелства в АУАН и НП.

Основателно е твърдението на жалбоподателя, че АУАН респ. оспорената заповед са съставени през време, докато същия не е шофирал изобщо.

От записите на телефонното обаждане към телефон за спешни повиквания 112, което е единственото доказателство в подкрепа на санкцията, дори съседът, подал сигнала, съобщава на служителите от 112, че З. не шофира, вече е паркирал автомобила и е извън него. По тези съображения съдът кредитира и показанията на разпитаната в с.з. свидетелка, съпругата на санкционираното лице, относно точния момент и място на извършване на проверката от полицейските служители, както и относно поведението на съпруга ѝ във въпросната вечер. Съдът, въпреки родствената ѝ връзка със санкционираното лице и заинтересоваността ѝ от изхода на делото, намира нейните показания за непротиворечащи на останалите доказателства, събрани по делото, вкл. и спрямо записите от сигнала към 112, в частта управлявало ли е лицето МПС или не. Относно употребеното количество алкохол, сам по себе си този факт не е съставомерен за твърдяното нарушение, а това поведение става укоримо и противоправно, когато се управлява МПС.

Данните от проверката с техническото средство са ирелевантни в случая, доколкото предмета на спора е дали лицето е шофирало изобщо, което настоящата инстанция намира за недоказано.

Процесната ПАМ се прилага при наличие на извършена административно нарушение, твърдяното административно нарушение, оспорваният не се доказва да е реализирал, поради което е напълно основателно възражението му в този аспект. Така постановеният акт се явява издаден при неизяснена фактическа обстановка и недоказаност на твърдяното нарушение.

По изложените съображения жалбата е основателна и следва да бъде уважена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат разноси, като такива са сторени в размер на 800 лв. адвокатски хонорар и 10 лв. държавна такса, съгласно приложения списък на разноските.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. И. З., [ЕГН] от [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №61/22.06.2024 г. по чл.171, т.1, б.“1“ от ЗДвП, издадена от мл.автоконтрольор Г. С. Щ. в група „ООР“, сектор „ОП“ в 06 РУ СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на А. И. З., [ЕГН], 810 (осемстотин и десет) лева разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.